

Розвиток стійкого туризму вимагає як інформованої участі всіх відповідних зацікавлених сторін, так і сильного політичного керівництва для розширеного кола учасників та досягнення згоди.

Забезпечення стійкого розвитку туризму є безперервним процесом і потребує постійного контролю над його впливами для прийняття профілактичних і коригувальних заходів кожного разу, коли це необхідно.

У сфері туризму фахівцями Всесвітньої туристичної організації визначено три основних принципи сталого розвитку:

екологічна стійкість, яка гарантує сумісність з розвитку туризму підтриманням базових екологічних процесів, біологічної різноманітності та біологічних ресурсів;

соціально-культурна стійкість, яка забезпечує розвиток, сумісний з культурою, самобутністю та життєвими цінностями місцевого населення;

економічна стійкість, яка сприяє економічній ефективності розвитку туризму і положення, при якому обраний спосіб управління ресурсами забезпечує можливість їх використання майбутніми поколіннями.

Стійкий туризм повинен також підтримувати високий рівень задоволеності туристів та гарантувати придбання ними значного досвіду, підвищуючи розуміння проблем стійкості та просуваючи принципи стійкого туризму.

Список літератури:

1. Ткаченко Т. І. Сталий розвиток туризму: теорія, методологія, реалії бізнесу / Т. І. Ткаченко. – Київ : КНТЕУ, 2009. – 463 с.

УДК 379.8

Прокопенко В. С.,

студент кафедри туристичного бізнесу та країнознавства,
науковий керівник: Алексєєва Т. І., канд. екон. наук, доцент,
доцент кафедри туристичного бізнесу та країнознавства,
Харківський національний університет імені В. Н. Каразіна

УЧАСТЬ УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСЬКИХ ІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСАХ: ТЕНДЕНЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ В СФЕРІ ТУРИЗМУ

На сучасному етапі інтеграції розвиток туристично-рекреаційної галузі є одним із найбільш динамічних процесів, що зумовлено глобалізацією, підвищенням стандартів життя в економічно розвинених країнах, масштабними інвестиціями в привабливі туристичні регіони, підвищенням мобільності населення.

В Україні туристична галузь перебуває на стадії становлення, проте її функціонування справляє значний вплив на економіку і є досить перспективним. Наша держава має цілком реальні можливості й умови для нарощення та активізації туристичного потенціалу, зокрема, завдяки наявності

в країні унікальних природно-рекреаційних ресурсів, історико-культурних пам'яток, багатой флори та фауни, зон різноманітних форм відпочинку.

Особливо актуальним у сучасних умовах є удосконалення методів організаційного та фінансово-ресурсного забезпечення розвитку туризму на макро-, мезо- і на мікрорівні. Відповідно, активізація діяльності підприємств туризму має ґрунтуватися на розширенні можливостей регіонального управління інвестиційними процесами в зазначеному напрямі та поєднанні ефективного державного регулювання економіки з ринковою саморегуляцією [1].

Для виконання цих рішень необхідними є ефективність управління туристичними потоками на регіональному рівні, а саме в Європейському Союзі. Основними структурами, що здійснюють управління туристичною галуззю в регіонах країн ЄС, є Комітет з регіональної політики при Раді міністрів ЄС та Європейський фонд регіонального розвитку, що діє в межах бюджету ЄС. У процесі залучення регіональними господарюючими суб'єктами туристичної галузі вітчизняного й іноземного інвестиційного капіталу доцільно використовувати систему пріоритетних потенційних джерел забезпечення інвестиційної політики в галузі.

Однак, існує низка проблем, які необхідно вирішувати. Водночас проблеми українського туризму багато в чому пов'язані з його слабким науковим забезпеченням і якістю професійної туристичної освіти. Стратегією сталого розвитку України на період до 2020 року передбачено розробку та підготовку Програми розвитку туризму, Програми популяризації України у світі та просування інтересів країни у світовому інформаційному просторі (просування бренд-меседжів – «Україна – країна приваблива для туризму») [2].

Більше того, для багатьох країн членство в ЄС розпочиналося через співпрацю саме в туристичній сфері. Нагальним завданням сьогодення для України є імплементація законодавства ЄС у сфері туризму, що забезпечить удосконалення діючого законодавства у сфері туризму з урахуванням досвіду провідних туристичних країн ЄС, покращення показників сфери туризму, об'єднання учасників туристичного ринку, активізацію розвитку в'їзного туризму.

Відповідно, гармонізація національних стандартів у сфері туризму з міжнародними й європейськими стандартами сприятиме покращенню якості національного туристичного продукту та обслуговування споживачів туристичних послуг. Актуальним питанням, що потребує вирішення, стає лібералізація візового режиму, зокрема для громадян країн, що є цільовими ринками для України. Подолання наявних негативних тенденцій, створення системних і комплексних передумов для розвитку туризму та курортів у державі має стати одним з пріоритетних напрямів прискорення економічного зростання країни, підтримки зайнятості, структурної модернізації економіки, наповнення бюджетів усіх рівнів.

Найрозвиненіші регіональні туристичні комплекси можуть стати основою формування в Україні мережі спеціальних економічних зон та територій пріоритетного розвитку туристично-рекреаційного типу. Важливо при цьому створити сприятливий інвестиційний клімат не тільки для іноземних інвесторів,

а й для своїх власних, що дасть змогу створити стабільні умови роботи з огляду на використання довготривалих капіталовкладень.

Інтегрування України в європейські структури потребує вироблення та реалізації такої моделі взаємовідносин з регіонами й управління ними, яка б відповідала принципам регіональної політики Європейського Союзу, сприяла становленню нових форм співпраці у форматі «центр-регіони», загальноновизнаній практиці внутрішнього міжрегіонального співробітництва та міжнародної співпраці територій [3].

Список літератури:

1. Берданова О. Стратегічне планування місцевого розвитку: практ. посібник / О. Берданова // Швейцарсько-український проект «Підтримка децентралізації в Україні» – DESPRO. – Київ: ТОВ «Софія-А». – 2012. – 88 с.
2. Биркович В. І. Тенденції та перспективи розвитку туристично-рекреаційної галузі в Закарпатській області / В. І. Биркович // *Стратегічні пріоритети*. – 2009. – № 2. – С. 218–224.
3. Біль М. Механізм державного управління туристичною галуззю (регіональний аспект) / М. Біль. – Київ: НАДУ, 2009. – 40 с.

УДК 379.852:338.48

Сардаров О. А.,

магістр,

ст. викл. кафедри туризму та сервісу,
Казахська академія спорту і туризму

ДИТЯЧО-ЮНАЦЬКИЙ ТУРИЗМ: ВИХОВНИЙ АСПЕКТ ЕКОНОМІЧНОГО ЯВИЩА

Республіка Казахстан відома у світі як держава з ринковою економікою, вагомий внесок у розвиток якої вносить і туристична галузь. У Казахстані туризм розглядають як вагому складову інноваційного розвитку країни в довгостроковій перспективі, економічно вигідну та екологічно безпечну галузь національної економіки. Проте стратегічний розвиток держави багато в чому визначається значенням людського капіталу у соціально-економічному розвитку, яке неможливо уявити без потенціалу молоді. Однією з ефективних форм фізичного, духовного та соціального оздоровлення, розкриття творчого потенціалу є дитячо-юнацький туризм.

У роботі Н.В. Романової поняття «дитячо-юнацький туризм» розкрито як тимчасові виїзди (подорожі) дітей і підлітків із метою відпочинку, навчання, участі в різних заходах, оздоровлення, організовані спеціалізованими підприємствами, що забезпечують комплекс специфічних послуг. Ця послуга, тобто дитячо-юнацький туризм, споживається у групі з супроводжуючими або з батьками [5]. Таке тлумачення сутності означеного поняття відповідає спрямованості наукового пошуку дисертантки на дослідження соціально-